

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.845 van 24 oktober 2002
in de zaak A. 75.627/XII-357.**

In zake : Lambert DE BAL,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. Verbouwe,
kantoor houdende te Brussel,
Marcel Thirylaan 200

tegen :

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Lambert De Bal op 9 september 1997 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 juni 1997 van de centrale raad van de Argo, waarbij hij ter beschikking wordt gesteld wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst met ingang van 3 september 1992;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd
H. Verhulst;

Gelet op de beschikking van 22 juni 1998 die de neerlegging ter
griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de
laatste memories;

Gelet op de beschikking van 5 maart 2002 waarbij de terechtzitting
bepaald wordt op 16 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. Van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. Cnudde die, loco advocaat S. Verbouwe verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. Stommels die, loco advocaat R. Rombaut verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. Mareen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Verzoeker is een met ingang van 1 september 1966 vast benoemd leraar lager secundair onderwijs (lichamelijke opvoeding) en is, met ingang van 1 september 1989, geaffecteerd aan het koninklijk technisch atheneum (KTA) Mol.
2. Op 2 maart 1977 wordt verzoeker slachtoffer van een verkeersongeval, dat op 16 februari 1981 geconsolideerd wordt met een invaliditeitsgraad van 4%. Tussen 1981 en 1985 vraagt verzoeker herhaaldelijk, maar vergeefs, om een aangepast lessenrooster of lesopdracht. Op 23 februari 1987 wordt meegedeeld door het bestuur beheer personeel rijksonderwijs, “dat men op beslissing van de A.G.D. dat de heer DE BAL Lambert geschikt blijft voor theorielessen lichamelijke opvoeding of een andere discipline maar ongeschikt is als leraar lichamelijke opvoeding geen gevolg kan gegeven worden daar het geven van uitsluitend theorie in het vak lichamelijke opvoeding niet mogelijk is”.
3. Op 6 november 1990 wordt verzoeker wedertewerkgesteld als studiemeester-opvoeder. Vanaf 8 november 1990 blijft verzoeker afwezig wegens ziekte. Daarna wordt verzoeker nog drie maal aangesteld in vervanging van een studiemeester-opvoeder, telkens meldt verzoeker zich ziek. Op 20 januari 1992 schrijft de directeur van het KTA Mol de voorzitter van de Argo met een klacht hierover aan.

4. Met een 27 augustus 1992 gedateerd schrijven deelt de adjunct-auditeur-generaal van de Argo aan verzoeker mee als hoofd van bestuur te hebben beslist :

“overwegende dat uit de onderzoeksresultaten blijkt dat een verdere tewerkstelling in het Gemeenschapsonderwijs ingevolge uw opstelling onmogelijk is

- een tewerkstelling in het ambt van benoeming (leraar L.O.) wordt verhinderd door het advies van de Administratieve Gezondheidsdienst van 4 februari 1987 en door de A.G.D. 1 bis-documenten ingevuld door uw arts;
- een wedertewerkstelling in een ander ambt acht U onmogelijk op fysische en psychische gronden;

overwegende dat de door U voorgestelde wedertewerkstelling -coördinatie-opdracht, opname in een leerplancommissie, detachering naar BLOSO of andere ministeries- niet binnen de bestaande reglementering op de wedertewerkstelling kan gerealiseerd worden;

overwegende dat de fysische bezwaren die U aanvoert tegen een wedertewerkstelling in het ambt van studiemeester-opvoeder -o.a. de onmogelijkheid om langdurig recht te staan- ook van toepassing zijn op alle andere ambten die via een wedertewerkstelling kunnen aangeboden worden;

overwegende dat de psychische bezwaren die u aanvoert tegen een wedertewerkstelling in het ambt van studiemeester-opvoeder -o.a. het niet afstand willen doen van de kwaliteit die U nauw aan het hart ligt (het lesgeven), het lager op de hiërarchie liggen dan het ambt van leraar, de aantasting van uw zelfbewustzijn- ook van toepassing zijn op alle andere ambten die via een wedertewerkstelling kunnen aangeboden worden;

overwegende dat U door het systematisch (iedere 3 maand) indienen van een document A.G.D. 1 bis verklaart U ongeschikt te achten voor welk ambt dan ook, zelfs indien U een ambt aangeboden wordt dat perfect beantwoordt aan het A.G.D.-advies van 4 februari 1987;

overwegende uw verweer tijdens de hoorzittingen, van 1 juni 1992 en 18 augustus 1992 waarin U er niet in slaagde de ten laste gelegde feiten te ontkrachten

aan de centrale Raad de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst voor te stellen. U wordt in toepassing van artikel 5, 3de alinea van het Koninklijk Besluit van 18 januari 1974 vanaf de dag volgend op de dag van de kennisgeving uit uw ambtsbevoegdheid ontheven”.

5. Verzoeker gaat tegen dit voorstel in beroep. Hij ontvangt van de Argo een schrijven dat ontvangst meldt van dit beroep, meedeelt dat het dossier “door mijn diensten [zal] worden overgemaakt aan de Raad van Beroep” en besluit :

“Tenslotte moet ik in verband met deze procedure nog opmerken, dat de bevoegde Raad van Beroep ingevolge problemen inzake samenstelling, op dit moment niet operationeel is. Dit brengt met zich mee dat binnen de in artikel 5 [van het koninklijk besluit van 18 januari 1974] bepaalde termijn er waarschijnlijk geen gemotiveerd advies van de Raad van Beroep mag verwacht worden. U blijft echter, ook al wordt deze termijn overschreden, voor de periode van de procedure van Uw ambtsbevoegdheid ontheven”.

6. Op 22 maart 1995 schrijft de Argo aan verzoeker dat de centrale raad recent besloot de dossiers aanhangig bij de raad van beroep “af te werken”, vermeldend dat “[d]oor omstandigheden buiten de wil van de ARGO werd tot hiertoe geen gevolg gegeven aan uw beroep. Daar komt nu echter verandering in” en dat verzoeker binnenkort een oproep zal ontvangen voor een zitting van de raad van beroep. In die brief wordt verzoeker ook uitgenodigd om zijn dossier in te kijken; van die mogelijkheid maakt hij geen gebruik.

7. De raad van beroep behandelt de zaak van verzoeker op 13 mei 1997 en is, luidens het diezelfde dag gegeven advies, “bij unanimité van oordeel dat het op 27 augustus 1992 door de heer Wellens, adjunct-administrateur-generaal, geformuleerde voorstel tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst terecht was” en adviseert de centrale raad “te beslissen om de heer De Bal m.i.v. 3 september 1992 ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst”.

8. Op 26 juni 1997 beslist de centrale raad van de Argo verzoeker ter beschikking te stellen wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst met ingang van 3 september 1992. Deze beslissing wordt met een 14 juli 1997 gedateerd schrijven aan verzoeker meegedeeld;

Over de procedure.

Overwegende dat de verwerende partij vordert dat de Vlaamse Gemeenschap in tussenkomst wordt geroepen; dat de bestreden beslissing echter uitgaat van de Argo, thans het Gemeenschapsonderwijs; dat de Vlaamse Gemeenschap noch rechtstreeks noch onrechtstreeks de adressaat is van de beslissing; dat, anders dan verwerende partij meent, het voor de beoordeling van de wettigheid van de thans bestreden maatregel geen belang heeft of de Vlaamse Gemeenschap voor de eventuele onwettigheid “dient [...] aansprakelijk te worden gesteld”; dat de vordering tot gedwongen tussenkomst wordt verworpen;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van het decreet van 27 maart 1991 rechtspositie personeelsleden gemeenschapsonderwijs (hierna: het rechtspositiedecreet) en van het koninklijk besluit van

18 januari 1974 genomen ter toepassing van artikel 164 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen;

Overwegende dat hij die beweerde schending in vijf onderdelen toelicht; dat hij in een eerste onderdeel stelt dat de bestreden beslissing niet aangeeft welk belang van de dienst door de maatregel wordt nagestreefd en dat het gaat om een verkapte tuchtmaatregel; dat hij in een tweede onderdeel de bestreden beslissing “kennelijke onredelijkheid” toemeet, omdat hijzelf na de consolidatie van zijn arbeidsongeval alles in het werk heeft gesteld om zijn vroegere functie te hervatten, hij zijn latere afwezigheden steeds heeft gestaafd aan de hand van medische getuigschriften en tegen de wedertewerkstelling als studiemeester-opvoeder bezwaar heeft aangetekend op fysieke en psychische gronden, terwijl daarenboven dit ambt “geenszins een gelijkwaardige functie [is] waar zij geen enkele lesbevoegdheid voorziet en bovendien een langere werkduur oplegt”; dat verzoeker in een derde onderdeel aanvoert dat het niet de Argo, maar “de Minister, tot wiens bevoegdheden het gemeenschapsonderwijs ressorteert, toekomt om [de bestreden beslissing] te nemen”; dat hij in een vierde onderdeel aanvoert dat de termijn van drie maanden, vermeld in artikel 5 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974, niet is nageleefd door de raad van beroep en daarenboven de termijn om het advies te formuleren onredelijk lang is, zodat hij uit het stilzitten van de administratie mocht “afleiden dat het voorstel tot terbeschikkingstelling niet langer werd gehandhaafd” en hij “tot bij een vervroegde pensionering op de leeftijd van 60 jaar de voordelen aan zijn statuut zou behouden”; dat hij ten slotte in een vijfde onderdeel de retroactiviteit van de bestreden beslissing op de korrel neemt, waardoor de Argo aan het voorstel van het hoofd van bestuur “het karakter van een beslissing in eerste aanleg toekent”;

Overwegende dat verwerende partij in haar memorie van antwoord daar tegenover stelt dat de “halsstarrig onwillige houding” van verzoeker de vlotte werking van de dienst in het gedrang bracht, dat er terecht vragen rezen rond de werkbereidheid van verzoeker, dat het niet om een verkapte tuchtmaatregel ging maar dat uit de aangevochten beslissing zeer duidelijk blijkt dat zij geenszins de bedoeling had een schuldvraag te onderzoeken, doch wel in het belang van de

continuïteit de dienst zo spoedig mogelijk door geschikt personeel te laten verder zetten; dat zij met betrekking tot het tweede onderdeel opmerkt dat verzoeker de hem aangeboden betrekkingen weigerde zonder zelfs te proberen om ze uit te oefenen en betrekkingen vroeg die zij hem op grond van de bestaande regelgeving niet kon geven, dat zij al het mogelijke heeft gedaan om verzoeker opnieuw te werk te stellen, doch steeds op een weigering van verzoeker stuitte; dat zij over het derde onderdeel opmerkt de rechtsopvolger te zijn voor het gemeenschapsonderwijs; dat zij over de adviestertermijn stelt dat de termijn van drie maanden voor de raad van beroep een termijn is van orde, dat de raad van beroep niet operationeel was door nalatigheid van de Vlaamse Gemeenschap, dat zij zelf steeds getracht heeft voor verzoeker een oplossing te zoeken en dat, zo benadrukt zij, “verzoeker zelf heeft stilgezeten na de beslissing van ambtsontheffing in het belang van de dienst dd. 27.08.1992 en gedurende meer dan 5 jaar geen enkele poging heeft ondernomen om een beslissing van de raad van beroep te bekomen”; dat zij met betrekking tot de terugwerking betoogt dat deze maar tot nietigverklaring kan leiden indien zij nadeel toebrengt aan verzoeker, dat de centrale raad zich moet plaatsen “op het ogenblik dat het voorstel door het Hoofd van het Bestuur werd genomen” en ook nog verwijst naar jurisprudentie van de Raad van State;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie de verscheidene onderdelen van zijn eerste middel staande houdt; dat hij in de memorie van wederantwoord dupliceert dat de structurele problemen met de raad van beroep die de verwerende partij uiteenzet hem niet kunnen worden tegengeworpen als verantwoording voor de overschrijding van de redelijke termijn en, herhalend wat hij in het inleidend verzoekschrift stelde, dat hij uit het stilzitten van de Argo mocht afleiden dat zijn dossier was “geklasseerd”; dat hij in de laatste memorie over dit onderdeel enkel nog zegt zijn argumentatie te handhaven; dat hij daaraan toevoegt dat de Argo hem niet kon verplichten een tijdelijke aanstelling te aanvaarden als studiemeester-opvoeder;

Overwegende dat artikel 82, e, van het rechtspositiedecreet bepaalt dat het personeelslid onder de door de Vlaamse regering bepaalde voorwaarden, zonder opzegging, ter beschikking kan worden gesteld wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst; dat luidens artikel 74 van het rechtspositiedecreet terbeschikkingstelling een van de administratieve standen is waarin de personeelsleden zich geheel of gedeeltelijk kunnen bevinden; dat krachtens artikel 60 van het rechtspositiedecreet - dat onder het hoofdstuk VII in verband met de maatregelen van orde

ressorteert - de regering de nadere regelen bepaalt van de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst en dat in afwachting dat de regering hieraan uitvoering verleent, de op 1 april 1991 bestaande reglementering van kracht blijft; dat die reglementering opgenomen is in het reeds genoemde koninklijk besluit van 18 januari 1974, meer bepaald in hoofdstuk II van dat besluit waarvan het toenmalig artikel 5 luidt als volgt :

“De terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst moet voorafgegaan worden door een voorstel, opgemaakt door het hoofd van het bestuur waaronder de instelling ressorteert.

Dit voorstel wordt medegedeeld aan het personeelslid, dat in beroep kan gaan bij de bevoegde raad van beroep binnen een termijn van tien dagen, zoals bepaald in artikel 144 van het voormeld koninklijk besluit van 22 maart 1969.

De raad van beroep deelt de minister zijn gemotiveerd advies mede binnen een termijn van drie maanden. Gedurende de procedure wordt het personeelslid van zijn ambtsbevoegdheid ontheven.

Heeft de betrokkene binnen de gestelde termijn geen beroep aangetekend, dan wordt het voorstel rechtstreeks doorgestuurd naar de minister.”;

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het eerste middel betreft, dat verzoeker niet definitief ongeschikt was verklaard voor iedere functie, maar volgens het bestuur geschikt bleef voor theoretische en lichamelijke opvoeding “of een andere discipline”; dat verzoeker overigens ook niet beweert ongeschikt te zijn voor andere functies dan voor lesgeven lichamelijke opvoeding; dat de toepasselijke reglementering verzoeker niet het recht toemeet om zelf eender welke functie als alternatief uit te kiezen voor verdere tewerkstelling of er de verwerende partij toe verplicht hem een in zijn ogen “gelijkwaardige betrekking” aan te bieden; dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij aan verzoeker andere betrekkingen heeft aangeboden als studiemeester-opvoeder waarvan verzoeker niet aantoont dat deze hem niet op regelmatige grond aangeboden mochten worden; dat de verwerende partij daarbij voor de situatie bleek te staan dat verzoeker ieder aanbod weigerde; dat de bestreden beslissing ook refereert aan het -niet tegengesproken- feit dat verzoeker met regelmaat medische ongeschiktheidsverklaringen blijkt te hebben ingediend die het aan de verwerende partij onmogelijk maakten om hem een andere betrekking aan te bieden; dat de beslissing ook beschrijft hoe verzoeker op de verscheidene hoorzittingen geen overtuigende verklaring heeft kunnen geven voor die manier van handelen of voor zijn weigering om de aangeboden betrekkingen op te nemen; dat een ordemaatregel uiteraard zijn oorzaak mag vinden in het gedrag van het betrokken personeelslid; dat uit een en ander volgt dat de beslissing alleszins aangeeft welk “belang van de dienst” door de verwerende partij werd beoogd en dat zij ook niet “kennelijk onredelijk” genoemd kan worden; dat de

verwerende partij uit de geschetste omstandigheden mocht en kon afleiden dat verzoeker zich door zijn gedrag in de feiten onbeschikbaar maakte voor andere opdrachten; dat de verwerende partij op grond van die vaststelling de bestreden ordemaatregel heeft genomen, zonder zich uit te spreken over het laakbaar karakter van dit gedrag of met het oogmerk verzoeker te bestraffen en dus niet als een verdoken tuchtmaatregel; dat het eerste en het tweede onderdeel niet gegrond zijn;

Overwegende dat het koninklijk besluit van 18 januari 1974, dat dateert van vóór de staatshervorming, gelezen moet worden in het licht van de grondwetsherziening van 15 juli 1988 ter uitvoering waarvan de in onderwijsaangelegenheden voortaan bevoegde Vlaamse Gemeenschap, op de wijze als bepaald in artikel 24, § 2, van de Grondwet, de bevoegdheden als inrichtende macht van het gemeenschapsonderwijs heeft opgedragen aan de Argo, thans het Gemeenschapsonderwijs; dat die bevoegdheidsopdracht onder meer het nemen van de individuele ordemaatregelen ten aanzien van het onderwijspersoneel omvat; dat de verwerende partij zich dan ook voor het nemen van de bestreden beslissing in de aanduiding “de minister” terecht als rechtsopvolger heeft gezien; dat bijgevolg het derde onderdeel in rechte faalt;

Overwegende, wat het vierde onderdeel betreft, dat de bestreden maatregel er een is die de rechtstoestand van een personeelslid op negatieve wijze beïnvloedt; dat het ambtelijk voorstel van het hoofd van het bestuur een voorbereidende handeling is die wezenlijk een tijdelijk karakter heeft, aangezien daarop hoe dan ook een definitieve beslissing moet volgen; dat het bestuur die definitieve beslissing niet mag nemen alvorens het gemotiveerd advies van de raad van beroep te kennen, zonder daarbij een essentiële waarborg van de ambtenaar van alle inhoud te ontdoen; dat daarom de termijn van drie maanden waarin de raad van beroep luidens het aangehaalde artikel 5 advies moet geven niet is voorgeschreven op straffe van verval, maar een termijn van orde is; dat het enkele feit dat die termijn niet is nageleefd niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden; dat dit aspect van het middelonderdeel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker de termijn die nodig was om de bestreden beslissing te treffen ook nog “onredelijk lang” noemt;

Overwegende dat, zolang het bestuur zich niet uitspreekt over de eventuele terbeschikkingstelling, het voorlopige ambtelijk voorstel overeenkomstig

hetzelfde artikel 5 automatisch tot gevolg heeft dat het betrokken personeelslid van zijn ambtsbevoegdheid wordt ontheven; dat uit die reglementering volgt dat die tijdelijke toestand in beginsel slechts enige maanden mag duren; dat dit alleszins betekent dat de definitieve beslissing - en dus uiteraard ook het daaraan voorafgaande advies van de raad van beroep - er moet komen binnen een redelijke termijn, te meer nog nu aan die definitieve beslissing terugwerkende kracht wordt verleend;

Overwegende dat in de voorliggende zaak het voorstel van het hoofd van bestuur dateert van 27 augustus 1992 en dat de uiteindelijke beslissing is genomen op 26 juni 1997, zijnde bijna vijf jaar later; dat een verloop van bijna vijf jaar voor de afhandeling van de zaak aanzienlijk is; dat, om te beoordelen of die vertraging ook onredelijk is, rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met inachtneming van het belang ervan voor de betrokkene, de complexiteit van het dossier en het gedrag van de partijen; dat die elementen hierna door de Raad van State nader worden onderzocht;

Overwegende dat de verwerende partij er van uit gaat dat bij de beoordeling van de termijn buiten beschouwing moeten blijven de periodes die voor vertraging in de procedure zorgen maar waarvan de oorzaken voor die vertraging geheel buiten haar bereik lagen; dat de Raad evenwel voor de beoordeling van de vertraging die is opgelopen ingevolge de zogenaamde problematiek van de “oude raden van beroep” ook voor deze zaak bijtreedt hetgeen hij heeft overwogen in het arrest nr. 111.745, SWERTS, van 22 oktober 2002; dat bijgevolg om de in voornoemd arrest overwogen redenen die termijn niet buiten beschouwing kan blijven;

Overwegende dat verzoeker wegens dit stilzitten van het bestuur echter niet geloofwaardig kan stellen te mogen afleiden dat het voorstel tot terbeschikkingstelling niet langer werd gehandhaafd; dat hem de teksten van het toepasselijke koninklijk besluit van 18 januari 1974 niet onbekend waren: ze werden hem meegedeeld door het hoofd van het bestuur samen met diens voorstel; dat hij dus kon weten dat het bestuur nog een definitieve beslissing moest nemen; dat vervolgens het gevolg van zijn beroep is geweest dat hij voorlopig uit zijn ambtsbevoegdheid werd ontheven, dat wil zeggen dat hij voorlopig in dienst bleef met zijn volle wedde maar dan zonder te moeten werken; dat verzoeker onmogelijk kon geloven dat een dergelijke uiteraard voorlopige juridische toestand kon voortduren totdat hij de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt; dat verzoeker dus moest weten

dat er nog iets moest gebeuren; dat hij ook van het bestuur had vernomen dat de raad van beroep bij het indienen van zijn beroep in 1992 niet operationeel was, dat de termijn voor advies waarschijnlijk zou worden overschreden, maar dat hij “voor de periode van de procedure van [zijn] ambtsbevoegdheid ontheven [blijft]”; dat die mededeling geenszins een klassering van zijn zaak, maar integendeel een behandeling van het beroep en een afhandeling van de procedure in het vooruitzicht stelt; dat het bestuur verzoeker begin 1995 eigener beweging op de hoogte brengt van het activeren van de raad van beroep, en daarbij een oproep ter zitting in het vooruitzicht stelt; dat ook die brief bij verzoeker elk vermoeden dat de zaak geklasseerd was moest ontkrachten;

Overwegende dat de Raad, om het belang van de zaak voor verzoeker te beoordelen, ermee rekening houdt dat de terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst een ordemaatregel is en geen tuchtmaatregel, dat de perioden tijdens welke het personeelslid aldus ter beschikking is gesteld worden beschouwd als diensten voor het berekenen van de dienstanciënniteit in het gemeenschapsonderwijs, dat, in afwachting van een beslissing van de centrale raad, de betrokkene bij het bestuur een heroverweging van het ambtelijk voorstel kan verzoeken en dat een eenmaal ter beschikking gesteld personeelslid zijn wederopneming kan vragen; dat aldus niet spontaan blijkt dat de bedoelde maatregel uit zijn aard voor eenieder die er door wordt getroffen en in alle omstandigheden een zodanig belang vertoont dat de vertraging bij de besluitvorming hem een evident nadeel oplevert; dat het dan de gegevens van de zaak zelf zijn die hierover klaarheid moeten verschaffen, bijvoorbeeld zo zou blijken dat een éérdere uitspraak voor het betrokken personeelslid mogelijk gunstiger ware geweest of wanneer de opgelopen vertraging de rechten van de verdediging zou hebben geschaad; dat het in de eerste plaats aan de betrokkene toekomt om dit aannemelijk te maken; dat verzoeker echter te dezen zelfs niets daarover aanvoert, en uit het dossier ook niets spontaan blijkt;

Overwegende dat daarenboven niet blijkt -en niet wordt beweerd- dat verzoeker ooit gereageerd heeft tegen het uitblijven van de beslissing; dat niet blijkt dat hij ooit informeert of en wanneer de raad van beroep wel “operationeel” zou worden, laat staan dat hij protesteert tegen de opgelopen vertraging; dat hij ook na het schrijven van 22 maart 1995 niet nader informeert naar de stand van zijn dossier of op behandeling aandringt - hij gaat ook niet in op de uitnodiging om het dossier te consulteren - alhoewel het nog twee jaar zou duren vooraleer zijn zaak op

zitting komt; dat verzoeker bij het bestuur zelf nooit op het nemen van een beslissing heeft aangedrongen;

Overwegende dat, daarentegen, het bestuur er terecht op wijst zelf concrete voorstellen aan verzoeker te hebben gedaan voor wedertewerkstelling; dat uit het administratief dossier en uit door verzoeker neergelegde stukken inderdaad blijkt dat ook nog nadat hem het ambtelijk voorstel ter kennis werd gebracht, hem in de loop van het jaar 1995 vruchteloos een wedertewerkstelling als studiemeester is aangeboden; dat het bestuur hem ook op 19 december 1995 heeft aangeschreven om te verduidelijken dat, zo verzoeker zou ingaan op een aanbod tot wedertewerkstelling, het ambtelijk voorstel opnieuw bekeken kon worden en in voorkomend geval kon worden ingetrokken of opgeheven; dat verzoeker ook dan niet op enig aanbod is ingegaan; dat voorts verzoeker in de loop van de jaren 1995 en 1996 berichten van reffectatie en wedertewerkstelling ontving waarop hij blijkens brieven van zijn hand weigerde in te gaan om reden dat hij van zijn ambtsbevoegdheid ontheven was;

Overwegende, al wat voorafgaat in acht genomen, dat de Raad oordeelt dat verzoeker niet aantoonde dat de zaak voor hem voldoende belangrijk was opdat de vertraging bij de vaststelling van de bestreden ordemaatregel een nietigverklaring ervan kan verantwoorden; dat in de specifieke omstandigheden van deze zaak de overschrijding van de termijn van orde, hoe aanzienlijk ook, niet gelijkstaat met een schending van de redelijke-termijneis; dat ook dit aspect van het vierde middelonderdeel niet gegrond is;

Overwegende, wat het vijfde onderdeel betreft, dat de bestreden beslissing terugwerkt tot 3 september 1992; dat het voorstel van het hoofd van bestuur is geformuleerd op 27 augustus 1992; dat, luidens artikel 5, tweede lid, van het koninklijk besluit van 18 januari 1974, het personeelslid gedurende de procedure van zijn ambtsbevoegdheid wordt ontheven; dat aangenomen wordt dat het bestuur aan de definitief uitgesproken terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing in het belang van de dienst uitwerking mag verlenen voor de periode gedurende welke het belang van de dienst de verwijdering van de betrokken ambtenaar uit zijn dienst vereiste, op voorwaarde dat het personeelslid gedurende die periode belet werd zijn dienst uit te oefenen op grond van regelmatige beslissingen; dat niet wordt betwist dat verzoeker overeenkomstig het aangehaalde artikel 5, derde lid, van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 vanaf 3 september 1992 effectief en zonder onderbreking van zijn ambtsbevoegdheid ontheven is geweest; dat in die omstandigheden de

terugwerkende kracht die aan de bestreden beslissing wordt gegeven in beginsel niet onwettig is; dat verzoeker te dezen het tegendeel niet aantoont; dat ook het vijfde middelonderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat het middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel aanvoert dat de “niet naleving van de wettelijke en reglementaire bepalingen”, besproken in het eerste middel, “tevens een schending uit[maken] van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, waarvan hij met name het beginsel verwoordt als “patere legem quam ipse fecisti” vermeldt, en ook nog dat de administratie zich schuldig maakt aan machtsafwending en, tenslotte, het beginsel van de redelijkheid schendt, “nu bovendien tijdens de behandeling van het beroep de heer DE BAL meermaals werd gereïtueerd in verschillende scholen, waardoor de indruk werd bevestigd dat het voornemen tot terbeschikkingstelling wegens ambtsontheffing werd opgegeven”;

Overwegende dat de verwerende partij wijst op de brieven waarin verzoeker zich achter de terbeschikkingstelling verschoold om geen wedertewerkstelling te moeten opnemen;

Overwegende dat het eerste onderdeel van dit middel faalt in rechte, nu verzoeker er niet is toe gekomen in zijn eerste middel de “niet-naleving van de wettelijke en reglementaire bepalingen” aan te tonen; dat het middelonderdeel niet ontvankelijk is waar het machtsafwending aanvoert, aangezien verzoeker over die loutere bewering geen enkele toelichting verschaft; dat ten slotte wordt meegegaan met het antwoord van de verwerende partij wat het derde onderdeel betreft; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 24 oktober 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.